

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Gnæditsch, P.; fra Russisk ved Thor Lange.

Brændende Breve : Skuespil i 1 Handling

Kjøbenhavn : Gyldendalske Boghandels Forlag,
1891

46 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

BRÆNDENDE BREVE.

BRÆNDENDE BREVE.

SKUESPIL I EN HANDLING

AF

P. GNÆDITSCH.

FRA RUSSISK VED THOR LANGE.

KJØBENHAVN.

GYLDENDALSKE BOGHANDELS FORLAG (F. HEGEL & SØN).

GRÆBES BOGTRYKKERI.

1891.

PERSONERNE.

Sinaïda Sergjèjewna Wasiliew.

Orest Alexàndrowitsch Olchòwskij.

Jùrij Nikolàjewitsch Krasnow.

En Tjener.

Handlingen foregaaer hos Sinaïda Sergjèjewna.

En Dagligstue. De mørke Toner ere fremherskende. Tilhøjre en Kamin i russisk Stil; foran Kaminen en Chaiselongue, en Lænestol og et lille Mosaikbord. Tilvenstre to Vinduer, mellem dem et Pianino. Halvmørke. Det meste Lys falder fra Kaminen, hvis opblussende Flammer fra Tid til anden kaste et stærkt rødt Skær hen over de handlende Personer. Paa Bordet en Lampe, dækket af en blaa Skjærm. I Baggrunden to Døre.

I.

(En Tjener lægger Brænde tilrette i Kaminen. Fra Døren tilhøjre kommer **Sinaïda** og **Olchowskij** ind.

SINAÏDA.

Kaffen bliver bragt herind. De har ikke noget imod at sidde i Halvmørke, lille Onkel?

OLCHOWSKIJ.

Ikke det Mindste efter en god Middag. (Kysser hendes Haand.) Merci. Middagen var fortrinlig. Det har Du da idetmindste lært af din afdøde Mand.

SINAÏDA.

Hvad har jeg lært?

OLCHOWSKIJ.

At sætte en Menu ordentligt sammen. Dertil

kræves en ganske særegen Begavelse. Maa jeg
gjøre Dig min Compliment.

SINAÏDA.

Takker skyldigst paa min Koks Vegne. Kun
Pengene ere mine, men Æren hans.

OLCHOWSHIJ.

Skade, min Pige, saa har Du et Talent
mindre, end jeg havde tiltroet Dig.

SINAÏDA.

Og har jeg ikke mange at undvære, mener De?

OLCHOWSKIJ.

Aa, Du kunde saamænd godt nøjes med en
Tiendedel af dem Du har (kysser hende paa Kinden).

(TJENEREN gaar).

SINAÏDA

(leer).

Hør, Onkel Orest. Jeg veed ikke, hvorledes
De har fat paa det idag. For det Første bad
De Dem selv til Middag hos mig.

OLCHOWSKIJ.

Ja, hvad saa. Kom jeg maaske til Ulejlig-
hed?

SINAÏDA.

Nej, vist ikke. Men det ligner Dem saa lidt
at offere Deres Club for min Skyld. Og saa alle

de Elskværdigheder, De sagde mig ved Bordet. Det er jeg heller ikke forvænt med af Dem. Naar De gjør Dem saa megen Ulejlighed, maa der stikke noget under. Det mærker man strax paa Dem, lille Onkel. De er en daarlig Diplomat.

OLCHOWSKIJ.

Pokkers med Jer Damer, at I saadan have alting paa Følelsen; derfor kommer man heller ingen Vegne med Jer.

SINAÏDA.

Altsaa tilstaaet! Ryk hellere frem med det ligesaa godt først som sidst.

OLCHOWSKIJ.

Og det mener Du er saa let gjort som sagt.

SINAÏDA.

Maaske er det en eller anden Bedrøvelighed, De har at meddele mig?

OLCHOWSKIJ.

Nej, for Dig, bilder jeg mig da ind, maa det være fornøjeligt nok, men for mig er Rollen, jeg har taget mig paa, ganske vist en lille Smule bedrøvelig. Hvis Du nu pludseligt fandt paa at sige Nej til mit Forslag.

SINAÏDA.

Hvad gaaer det Forslag ud paa?

OLCHOWSKIJ.

Seer Du vel (standser.) — Faaer man et Glas
Likør hos Dig til Kaffen?

SINAÏDA.

Ja, bevares?

OLCHOWSKIJ.

Jeg er nemlig vant til en lille Curaçao.
Naa, hvad jeg vilde have sagt — Sig mig en-
gang — Du — Hvorfor gaaer Du altid sortklædt?

SINAÏDA

(forundret).

Fordi jeg er i Sorg. Det er ikke et Aar
siden, min Mand døde.

OLCHOWSKIJ.

Ja, ja, naturligvis, det forstaaer sig af sig
selv. Jeg tænkte blot, at Du maaske havde
isinde altid at gaa i Sort.

SINAÏDA.

Hvorfor det?

OLCHOWSKIJ.

Med andre Ord, Du kunde maaske engang
beslutte Dig til at glemme din første Mand.

SINAÏDA.

Glemme ham — — hvorfor det; men Sort
klæder mig nu engang ikke.

OLCHOWSKIJ.

Hm! Det var en dejlig Damebemærkning. Naa, ligemeget; nu ere vi inde paa det rette Spor. — Ikkesandt? Din brave hedengangne Mand passede jo aldeles ikke for Dig. I var saa forskjellige som Ild og Vand.

SINAÏDA.

Men Onkel dog! Var det ikke Dem selv, der gjorde Dem saa megen Ulejlighed for at faa os klappet sammen?

OLCHOWSKIJ.

Lad Du mig om det. Klappede jeg Jer sammen, var det ikke for ingenting, saadan en Formue, som Du nu har. Men han var rigtignok lidt for gammel til Dig, en lille Smule kjølig. Du har vist, om man saa maa sige, tilbragt de tre Aar, Du var gift, oppe paa Nordpolen. Nu kunde Du til en Forandring passende stifte Bekjendtskab med lige det stik Modsatte.

SINAÏDA.

Altsaa med den afrikanske Hede. Onkel skulde da vel ikke have Moren fra Venedig at proponere mig?

OLCHOWSKIJ.

Netop, at proponere Dig. Det er Ordet. Forestil Dig mig som en gammel Kone fra Kjøb-

mandskvarteret i Moskau, der kommer med en Torvekurv paa Armen og et indviet Brød i Haanden for at proponere den unge Dame et godt Parti. Der har Du mig. Jeg er her i Ærinde for en af dine gamle tro Tilbedere — —

SINAÏDA.

Nej, Onkel, mellem mine gamle tro Tilbedere er der virkelig ingen Afrikanere og sorte Sjæle.

OLCHOWSKIJ.

Sorte Sjæle! Lad være med at sige noget om Tydskerne, for det er en Tydsker, det veed Du meget godt, en fortræffelig Tydsker, en Kjærneydsker, Baron von Bock. Hvad rynker Du paa Næsen ad? En ualmindelig Tydsker, siger jeg Dig, slet ikke saa grim endda og nogenlunde velstaaende med en anstandig Plads i Ministeriet. Véd Du, hvem der fisker efter ham. Gamle Grevinde Agraféna Petrowna; hun drømmer ikke om andet end om at faa sin Nièce anbragt som Baronesse von Bock. Men han kan hverken høre eller se, saa forelsket er han i Dig. Jeg er inde i Sagen, jeg har hans Fortrolighed.

(TJENEREN kommer med Kaffen.)

OLCHOWSKIJ.

Jeg har hans Fortrolighed. — Aa giv mig den Likør, jeg drak her forleden Aften. — Han har den Mening —

SINAÏDA.

Har han en Mening?

(TJENEREN gaaer.)

OLCHOWSKIJ.

Den Mening, at der ingen anden Udvej er end ligesaa godt at løbe i det som at krybe i det, naar han engang, som han udtrykker sig, er bleven hængende ved Dig. Det sagde han meget smukt, og saa brast han i Graad lige paa engang, fut, aldeles som det store Springvand i Peterhof. Naa, jeg bestræbte mig jo for at trøste ham lidt, og saa bad han mig om at tale sin Sag. «Um Gottes willen» — sagde han — «se endeligt at faa det arrangeret.» Og saa pudsede han sin Næse. Det er første Gang i mit Liv, at jeg ser en Baron græde.

SINAÏDA.

Herregud!

OLCHOWSKIJ.

Jeg troer, siger han — — —

(TJENEREN bringer Likøren.)

SINAÏDA.

Hvad troer han?

OLCHOWSKIJ

(til Tjeneren).

Tak, saa er der ikke mere (følger ham med Øjnene

til han er borte). — Man kan da ikke udbrede sig om den Slags Ting i Tjenestefolks Nærværelse. «Jeg troer,» siger han, «at jeg i den senere Tid har Hjernen fuld af Savspaaner. Før har jeg kunnet sætte fire ministerielle Skrivelser sammen om Dagen, og nu gaaer det knapt nok med een.» — Saa vidt er det kommet med ham. — «Jeg veed ikke, hvad jeg faaer min Gage for,» siger han; «jeg bestiller ikke andet end at rense Negle.» — Og det er altsammen din Skyld. Tænk Dig engang rigtig ind i hans Stilling.

SINAÏDA.

Det har jeg rigtignok med min bedste Villie vanskeligt ved at gjøre.

OLCHOWSKIJ.

Ja, ja. Det vilde ikke være for meget at sige, at han stod paa Nippet til at begaa Selvmord, hvis Tydskere overhovedet havde Lov til Selvmord; men det er, saavidt jeg veed, forbudt hos dem, bei Strafe verboten.- Du kan forresten slutte Dig til det Sindsoprør, han er i, alene deraf, at han igaar trods sin — Gjerrighed vil jeg ikke kalde det, men lad os sige Accuratesse i Pengesager — pungede ud med en flot Souper i Eremitagen, baade Sterletter og Champagne. Vi drak fire Flasker Pommery.

SINAÏDA.

Og saa var det, han græd?

OLCHOWSKIJ.

Nej, det var før. Men efter Soupeen, kan Du tænke Dig, udbryder han: Wenn Sie mir das Geschäft — Pokker maa vide, hvad det hedder paa Tydsk — men Meningen var da, at han lovede mig en Ridehest.

SINAÏDA

(rejser sig).

Oho! Og det er den, De gjør Dem saa megen Ulejlighed for.

OLCHOWSKIJ.

Nej, vist ikke nej, sikken Snak. Skammer Du Dig ikke? Du kan da begribe, at det er for din Skyld, jeg er kommet, og ikke for Hesten. Aa, tjen mig i at sætte Dig ned, jeg kan ikke holde Tankerne sammen, naar Folk løbe op og ned ad Gulvet; det giver mig Flimren for Øjnene. Herregud, saa sæt Dig ned og lad Hvile falde paa Dig.

SINAÏDA

(sætter sig).

Nu vel.

OLCHOWSKIJ.

Indrøm selv, at din Stilling som ung Enke saagodtsom uden Slægtninge er noget tvetydig. Der kan komme saa En saa en Anden og gjøre Kur til Dig, og strax har vi Sladderer gaaende.

Om der endda i dit Hus var saameget som en gammel Dame, der for Velanstændigheds Skyld sad etsteds i en Krog og nøs engang imellem! Der bliver ikke andet for, end at Du gifter Dig igjen.

SINAÏDA.

Maaske; det kan der være noget i. Og ser De, Onkel, jeg vil være oprigtig overfor Dem. Jeg har egentlig ikke tænkt mig at forlænge min Enkestand i det Uendelige. Det er meget muligt, at jeg kan træffe et Valg.

OLCHOWSKIJ.

Se, det var et fornuftigt Ord. Saadan skal det være!

SINAÏDA.

Men hvad Deres Baron angaaer, maa jeg forbeholde mig selv at tage Bestemmelse. Jeg kjender ham jo næsten ikke. Jeg kan slet ikke love Dem noget. Jeg maa da først danne mig et Begreb om ham.

OLCHOWSKIJ.

Naturligvis, naturligvis. Det var netop det, jeg vilde have sagt Dig. Manden bad mig om at indføre ham i dit Hus saaledes, at han kunde faa Tilladelse til at komme engang imellem om Eftermiddagen eller om Aftenen. Formiddagsvisitter kan han ikke vel aflægge for Tjenestens Skyld, og det bliver desuden altfor officielt.

Han søger Intimitet, forstaaer Du. Og nu er han selvfølgelig noget agiteret, etwas aufgereggt, til han faaer nærmere Besked. Jeg tager ogsaa lige hen til ham og melder ham, at han kan komme.

SINAÏDA.

Det har jeg da egentlig ikke bedt Dem om. Men forresten, naar De ønsker det saameget, kan han gjerne komme en Aften.

OLCHOWSKIJ.

Endnu iaften?

SINAÏDA.

Haster det saa stærkt? Lad ham komme engang ved Lejlighed.

OLCHOWSKIJ.

Godt, godt, fortræffeligt! Jeg tager lige op i Clubben og sender ham herhen. Altsaa, vi regne det for afgjort, at Du bliver Baronesse.

SINAÏDA.

Det veed jeg dog ikke. Hvis han nu kjeder mig ihjel med sine Embedsskrivelser og sin Cancellistil!

OLCHOWSKIJ.

Aa, nej! Saa kjender Du ham daarligt. Det er en Mand med Aand og Hjerte.

SINAÏDA.

Og spendabel nok til at love Dem en Ridehest?

OLCHOWSKIJ.

Du har en rar lille Tunge, Sinotschka (rejser sig). Naa, nu taler jeg med ham (trækker Handskerne paa). Vil Du følge mit Raad, saa tager Du ham. Det er et convenabelt Parti. Tag ordentligt imod ham og bed ham komme igjen. Forresten! Bi lidt! Det falder mig ind, at der idag maaske kommer nogen og forstyrrer Jer. Du kan vente en Gjæst iaften.

SINAÏDA.

Saa? Hvem?

OLCHOWSKIJ.

Bedst som jeg gaaer op ad Trappen, møder jeg en Bekjendt, der ogsaa skulde spise til Middag her i Huset, ikke hos Dig men hos sin Gudmoder i Etagen nedenunder. Gjæt, hvem det var. Husker Du Krasnow?

SINAÏDA

(rejser sig hurtigt).

Hvad for noget! Krasnow? Er han kommet hjem!

OLCHOWSKIJ.

Ja, med Eskadren igaar eller iforgaars. Han spørger mig, hvor jeg skal hen, og jeg svarer: til Dig. Nej? Boer hun her? — Ja,

deroppe paa anden Sal. — I saa Tilfælde, siger han, skal jeg tillade mig at præsentere mig et Øjeblik strax efter Middagen. Hun og jeg var Barndomsbekjendte, saa jeg tænker, at hun ikke tager mig den sene Visit ilde op.

SINAÏDA

(i Bevægelse).

Sagde han virkeligt, at han vilde komme?

OLCHOWSKIJ.

Javel, javel, men bryd Dig ikke om det. Generer hans Besøg Dig, saa lad være at tage imod ham.

SINAÏDA

(gaaer tæt hen til ham).

Onkel Orest. Er det sandt, at han er her?

OLCHOWSKIJ

(griber hende om Haandleddet).

Ja, vel er det sandt, men hvad gjør det Dig? Tag Sagen med Ro.

SINAÏDA

(trækker Haanden til sig).

Oh, Onkel, hvis De vidste — — —

OLCHOWSKIJ.

Naa, ja; det angaaer ikke mig — —

SINAÏDA.

Jo det gjør, jeg har foreløbigt ikke andre

end Dem. Stil Hatten fra Dem og sæt Dem ned et Øjeblik.

OLCHOWSKIJ

(uroligt).

Naa. Lad gaa. (Sætter sig ned paa Tabouretten ved Pianinoet med Ryggen til Publicum.)

SINAÏDA

(staaende foran ham med den ene Haand støttet til Claveret).

Husker De, hvor tidt Krasnow kom til os, medens Moder levede. Kan De huske, hvor Alle holdt af ham.

OLCHOWSKIJ.

Og Du maaske ikke mindst. —

SINAÏDA.

Husker De, at han var hos os fra Morgen til Aften som Søn af Huset. Véd De, at vi vare saagodtsom forlovede?

OLCHOWSKIJ.

Saa? Ja, det kan saamænd gjerne være. Desbedre for Dig, at det ikke blev til noget.

SINAÏDA.

Det sørgede De og Mama for og tvang mig omtrent til at tage Wasilijew, da I vel havde faaet Krasnow afsted paa Togt til Korea eller Gud veed til hvilket Sted, hvor Folk ikke komme hjem fra igjen. Men i de tre, fire Aar har der

ligget mig en Ting paa Hjertet — — Han har nogle Breve, jeg engang skrev.

OLCHOWSKIJ.

Hvad for noget? Breve fra Dig?

SINAÏDA.

Ja, vi skrev et Par Gange til hinanden. I og for sig er der ikke noget i de Breve, men det er mig alligevel ubehageligt, at de skal være hos ham. Nu ønsker jeg saameget mere at faa dem tilbage igjen, som jeg tænker paa at gifte mig. Saa har en Correspondance af den Art slet ingen Grund til at existere.

OLCHOWSKIJ.

Nej, deri giver jeg Dig Ret.

SINAÏDA.

Derfor vilde jeg spørge Dem, om De troer, at jeg kan forlange Brevene tilbage.

OLCHOWSKIJ.

Hm! Jeg veed saamænd ikke. Det er vanskeligt at svare paa. Alt, som man tager det. Der var rigtignok engang en lille Dame, som bad mig om at faa et Brev tilbage. — Bevares, det skal De, men faaer jeg ikke Lov til at tage en Copi? — Jo, det maa De gjerne! — Saa gav jeg hende Originalen, men lod først Copiens Rigtighed bekræfte hos en Notar.

SINAÏDA.

Aa, De slaaer det hen i Spøg.

OLCHOWSKIJ.

Jeg ser, ærlig talt, heller ingen Anledning til at tage Sagen saa meget alvorligt. Vil Du ikke have, at han skal besidde Breve fra Dig, saa bed ham simpelthen om at brænde dem og lad ham love Dig det. Han er et ordenligt Menneske, paa hvis Ord Du kan stole.

SINAÏDA.

Ja, det kan gjerne være, at det bliver det bedste.

II.

De Forrige. I Døren tilvenstre **Tjeneren.** Senere **Krasnow.**

TJENEREN.

Capitain i Marinen Krasnow.

OLCHOWSKIJ.

Naar man taler om Solen, saa skinner den. Tager Du imod ham?

SINAÏDA.

Ja. — Maaske vil De underholde ham et Øjeblik, Onkel. Saa kommer jeg strax.

OLCHOWSKIJ.

Hvad i Alverden er Du saadan i Oprør

over? Rimeligvis har han for mange Tider siden kastet dine Breve overbord etsteds ude i det store stille Hav.

SINAÏDA

(til Tjeneren).

Bed den Herre komme ind (Tjeneren gaaer).
Altsaa, Onkel, De tager Sagen paa Dem?

OLCHOWSKIJ.

Sagen med Baronen? Javel, javel!

SINAÏDA.

Jeg kommer lige paa Øjeblikket (gaaer ud af Døren tilhøjre).

OLCHOWSKIJ

(sér paa Uhret).

Klokken er mange; Baronen venter. Det bliver alligevel nok til noget med den Hest.

KRASNOW

(i Søofficersuniform med Annakorset).

Endnu engang Goddag, Orèst Alexandro-witsch. Jeg kommer da ikke upassende sent? Er Fruen at faa i Tale.

OLCHOWSKIJ.

Ja, saamænd er hun saa, hvis De vil vente et Øjeblik. Se, se, hvor De har oppet Dem, og hvor solbrændt og mandig De er kommet til at se ud.

KRASNOW.

Jeg har ogsaa været tre Aar paa Søen, Orèst Alexàndrowitsch. Hvor meget har der i den Tid forandret sig herhjemme. Sinaïda Sergjèjewna er bleven Enke.

OLCHOWSKIJ.

Hun er baade bleven Enke og bleven kjed af at være det længere og allerede godt paa Veje til at gifte sig igjen.

KRASNOW

(med en pludselig men strax atter undertrykt Bevægelse).

Nej virkelig! Med hvem?

OLCHOWSKIJ.

Ja, det skal der egentlig ikke tales om endnu; der er ikke truffet nogen endelig Bestemmelse. Men, saavidt jeg veed, er det nok von Bock.

KRASNOW

(med en Grimace).

Det var mærkeligt. Jeg kjender Manden. Han ser ud som om han var lavet af Papmaché.

OLCHOWSKIJ.

Aa, det er en dygtig Tydsker, en brilliant Tydsker, en Tydsker med Fremtid for sig.

KRASNOW.

Jeg forbauser mig over Sinaïda Sergjèjewnas Smag.

OLCHOWSKIJ.

Det skal De ikke gjøre. Smagen er min.

III.

De Forrige og Sinaïda Sergjèjewna.

KRASNOW

(nærmer sig hurtigt, griber hendes Haand og bliver staaende i
Uvished, om han skal kysse hende paa Haanden eller ej).

Sinaïda Sergjèjewna! Det er længe, længe
siden vi sidst saaes!

SINAÏDA.

Ja, tre Aar og mere.

KRASNOW.

Men De har slet ikke forandret Dem det
mindste. De er ganske den Samme som den-
gang.

OLCHOWSKIJ.

Nu er det nok paatide, at jeg kommer af-
sted. (Kysser sin Niece paa Haanden og hvidsker:) Saa
sender jeg Baronnen herhen; se iforvejen at faa
ham dér afvejen. (Højt) Paa Gjensyn, bedste
Júrij Nikolàjewitsch. Hvad jeg sagde Dig, Sina:
hvor han er blevet kjøn! Der er noget at se
paa! Hvad? Han har sagtens ogsaa vundet
adskillige Søslag.

KRASNOW.

Søslag?

OLCHOWSKIJ.

Javel, Søslag. Bare ikke i rum Sø, men rundt omkring paa Kysterne. Det har nok været en god Dessant, De satte iland. Ha, ha. Paa behageligt Gjensyn. (Gaaer.)

IV.

Sinaïda Sergjèjewna. Krasnow.

SINAÏDA.

Sæt Dem ned! (han tager Plads henne ved Kaminen.
Saa? Har De virkelig vundet mange Søslag?
Er det sandt, hvad Onkel siger?

KRASNOW.

Desværre nej! Ikke et eneste.

SINAÏDA.

Aa!

KRASNOW.

Men det lader til, at De gjør Erobringer.

SINAÏDA.

Jeg?

KRASNOW.

Ja, De gifter Dem jo.

SINAÏDA.

Hvad saa! Synes De maaske, at jeg er bleven for gammel?

KRASNOW.

Tvertimod. De tre Aar have ikke saameget som aandet paa Dem. De er ligesaa uberørt, dugfrisk og sollys, som da vi skiltes sidst. Da De traadte ind i Stuen, var det ligesom der igjen faldt et Pust over mig af den blide, svundne lykkelige Tid.

SINAÏDA.

Føler De Dem da ulykkelig nu.

KRASNOW.

En Mand, der arbejder, er aldrig ulykkelig. Men gifter De Dem virkeligt ogsaa?

SINAÏDA.

Ja, det kan De stole paa.

KRASNOW.

Den Sag er altsaa afgjort?

SINAÏDA.

Fuldstændig klappet og klaret.

KRASNOW.

Og det med Baronnen?

SINAÏDA

(leer).

Saa? Det har maaske Onkel fortalt Dem?

KRASNOW.

Netop.

SINAÏDA.

Jeg er rigtig glad for Deres Besøg. Der er noget meget alvorligt, jeg ønskede at tale med Dem om.

KRASNOW.

Til Tjeneste!

SINAÏDA.

De var selv saa elskværdig at berøre mit Giftermaal. Derved gjorde De mig Sagen betydeligt lettere. Jeg har en Bøn til Dem. Der er maaske et Par Breve fra mig i Deres Værge.

KRASNOW.

Det er der.

SINAÏDA.

Hvis De da ikke har tilintetgjort dem.

KRASNOW.

Nej! Det kunde aldrig falde mig ind.

SINAÏDA.

Hvad vil De egentlig med dem? Men har De engang gjemt dem, saa vis mig den Velvillie at give mig dem tilbage.

KRASNOW.

Hvorfor det?

SINAÏDA.

Brevene kunde compromittere mig.

KRASNOW.

Virkeligt! De troer, at jeg er capabel til at misbruge en Dames Breve?

SINAÏDA.

Nej, bevares, Júrij Nikolàjewitsch! Men Brevene kunde komme i fejle Hænder, og det vilde være kjedeligt.

KRASNOW.

De komme aldrig i fejle Hænder.

SINAÏDA.

Men naar jeg nu beder Dem derom! Vilde det falde Dem saa vanskeligt at skilles ved dem?

KRASNOW.

Sandt at sige, vanskeligt nok.

SINAÏDA.

De vilde gjøre mig en stor Tjeneste derved.

KRASNOW

(efter nogen Tøven).

Godt! Som De befaler.

SINAÏDA.

Og jo snarere desto bedre.

KRASNOW.

Hvis De ønsker, saa lige strax! (tager en Pakke Breve frem af Sidelommen.)

SINAÏDA

(med et uvilkaarligt Udraab).

Men hvad! De har dem med Dem?

KRASNOW

(lidt overlegent).

En Sømand har altid sine Documenter med sig. Min Bagage staaer i Kronstadt; den har jeg endnu ikke faaet pakket op.

SINAÏDA.

Og mine Breve høre med til Deres Documenter?

KRASNOW.

Absolut! Det er Attester, De selv har skrevet under til Bevis for, at jeg engang i mit Liv har havt det godt. (Løser op for Pakken.) Det kunde interessere mig at se, hvad De vil gjøre ved dem.

SINAÏDA.

Jeg vil skaffe dem afvejen; det er bedst til Beroligelse for os begge to.

KRASNOW.

Tak! Jeg er fuldstændig rolig.

SINAÏDA

(lader som om hun ikke har hørt hans Bemærkning).

Det ene Rigtige er at kaste dem med det Samme ind i Kaminen, saameget mere som Ilden

netop brænder saa lystigt. Jeg overdrager Dem at besørge denne Autodafé.

KRASNOW

(sér hende stivt ind i Øjnene).

SINAÏDA.

Hvad ser De paa mig for? Jeg er idag en Smule nervøs.

KRASNOW.

Breveene skal altsaa brændes?

SINAÏDA.

Ja, de skal.

KRASNOW.

Det er mig meget imod, men, naar De fordrer det, bringer jeg Dem det Offer. Den ene Tjeneste er forresten den anden værd. Gjør mig nu til Gjengjæld en lille Indrømmelse. De véd, at man før en Henrettelse indrømmer Forbryderen forskellige Lettelser.

SINAÏDA.

Hvad ønsker De?

KRASNOW.

Tillad mig at læse Brevene først.

SINAÏDA.

Vær saa artig.

KRASNOW.

Det vil sige: læse dem højt.

SINAÏDA.

Hvad skal det til?

KRASNOW.

Men naar jeg nu ønsker det.

SINAÏDA

(koldt).

Som De vil. Maa jeg ikke byde Dem en
Kop Kaffe?

KRASNOW.

Merci! Jeg har lige drukket.

SINAÏDA.

Maaske kan De ikke se at læse.

KRASNOW

(rykker Lampen paa Bordet nærmere til sig).

Tak, det gaaer nok. — Sinaïda Sergjèjewna!
Folk sige, at De var ulykkelig gift.

SINAÏDA.

Det Spørgsmaal er der ingen Grund til at
berøre, det kommer ikke Sagen ved.

KRASNOW.

I saa Tilfælde begynder jeg.

SINAÏDA.

Vær saa god.

KRASNOW

(læser).

«Kjære Jùrij Nikolàjewitsch. Mama beder
«Dem spise til Middag hos os imorgen. Vi haabe
«at se Dem. Sina.»

SINAÏDA.

Er det det Hele.

KRASNOW.

Ja.

SINAÏDA.

Det var ikke meget.

KRASNOW

(tier).

SINAÏDA.

Det Brev kan De saamænd gjerne beholde;
det er der ikke noget i.

KRASNOW.

Nej. Bestemmer man sig til noget, saa gjør
man det. (Kaster Brevet i Ilden.) Se, det vil ikke
brænde. (Puffer til det med Ildtangen.) Saadan! Nu fik
Ilden fat. Det blev helt rødt og rullede sig
sammen til et Kræmmerhus; saa blev det sort,
saa blev det til Aske og Asken fløj tilvejs.

SINAÏDA.

Og foer til Himmels!

KRASNOW.

Aa, ja, maaske. Det var det første Brev, jeg fik fra Dem; jeg holdt meget af det.

SINAÏDA.

Hvorfor vilde De saa ikke beholde det?

KRASNOW

(brat).

Hvad skulde jeg med det?

SINAÏDA.

Videre i Texten!

KRASNOW

(læser).

«De har helt glemt os. Kom engang. Moder
«siger, at hun længes efter Dem. Faaer jeg
«nogensinde den Bog De lovede mig?» — Skal
det ogsaa i Kaminen? (Sinaïda nikker. Han kaster
Brevet i Ilden og folder et andet ud): «Jeg kan ikke ud-
«staa Dem — — —»

SINAÏDA.

Oho!

KRASNOW.

Ja, saadan sige Damerne. «Jeg kan ikke
«udstaa Dem. Hvor turde De understaa Dem til

«at tage mig om Armen og kysse mig paa Haan-
«den! De benyttede Dem af, at der Ingen var
«i Værelset. Det er lavt og afskyeligt. Jeg vil
«ikke se Dem for mine Øjne. Moder lader Dem
«vide, at vi idag skal have Pandekager med Ca-
«viar. Bild Dem bare ikke ind, at De faaer mig
«at se ved Bordet; De kan gjøre Dem elskværdig
«for Mama» — — —. De kom forresten allige-
vel. —

SINAÏDA.

Saa?

KRASNOW.

Jo, De gjorde. Og næste Dag fik jeg denne
Billet: «Naar jeg igaar» — Aa, om Forladelse;
jeg glemte at brænde den forrige. (Kaster den i Ka-
minen:) — «Naar jeg igaar alligevel kom til Bor-
«det, var det kun fordi jeg haabede, at De vilde
«være anstændig nok til i Stilhed at gjøre mig
«en Undskyldning for Deres Frækhed forleden.
«Men ikke saa meget som et Ord. Jeg ikke alene
«afskyer Dem, jeg foragter Dem.»

(Kaster det i Kaminen,)

SINAÏDA.

Sikke nogle smaa dumme Breve.

KRASNOW

(aabner atter et Brev).

«Kjære, kjære, elskede Ven» — — —

SINAÏDA.

Hvad for noget!

KRASNOW

(ganske roligt).

«Kjære, kjære, elskede Ven!» — — —

SINAÏDA.

Hvornaar i Alverden har jeg skrevet det?

KRASNOW.

Akkurat een Dag efter det foregaaende. Overgangen er lidt brat, men det gjør ingenting.
«Kjære, kjære, elskede Ven» — — —

SINAÏDA.

Naa, det har De nu læst to Gange.

KRASNOW.

«Elskede Ven. O, hvor jeg er lykkelig siden
«igaaraftes. Du kan aldrig tænke, hvor lykkelig
«jeg er. Jeg har ikke sovet hele Natten af Glæde.
«Jeg er ikke mere rigtig mig selv. Jeg troer, at
«min Sjæl er gaaet over i Dig.

SINAÏDA

(rejser sig med en nervøs Bevægelse og begynder at gaa frem og tilbage).

KRASNOW.

«Saaledes kan Du, saa god og trofast, Du

«er, alligevel aldrig elske mig. Jeg kan ikke
«leve uden Dig» — — —

SINAÏDA.

Er der meget af den Slags?

KRASNOW.

Ja, noget. Vil De høre videre?

SINAÏDA

(tier).

KRASNOW

(fortsættende).

«Jeg veed ikke, hvad der skulde blive af
«mig, om jeg ikke havde Dig; jeg kan ikke faa
«Dig ud af Tankerne et eneste Øjeblik. Hvor
«kunde den skrækkelig uartige Officér ogsaa under-
«staa sig til lige paa éngang at komme og tage
«mig om Hovedet og kysse mig» — — — Si-
naïda Sergjèjewna. Kan De huske; det var inde
i den blaa Hjørnestue. De sad og spillede — —

SINAÏDA

(vedbliver at gaa frem og tilbage).

KRASNOW.

Jeg havde Dem i Profil og stod og betragtede
Deres fine Træk, Deres smukke blonde Nakke.
Saa veed jeg ikke hvorledes det kom. Jeg kunde
ikke lade være med at gaa hen og tage Dem
med begge Hænder om Hovedet.

SINAÏDA
(utaalmodigt).

Ja, det veed jeg nok. Er der mere i Brevet?

KRASNOW.

Jeg kan høre det Motiv endnu; det synger og suser mig for Ørerne. Og hvor spillede De det smukt!

SINAÏDA.

Er De færdig med det Brev!

KRASNOW.

Ikke helt. «Men jeg elsker alligevel Dig «endnu mange Gange mere end Du mig. Det «skal jeg hele Livet igjennem bevise Dig ved «min Troskab» — — — (Standser et Øjeblik.) De er ikke rigtig opmærksom. Maaske kjeder det Brev Dem, saa skal vi se at finde et andet. (Kaster det i Ilden og tager et andet.) «Kjære, elskede «Jùrij! Er det ikke muligt at slippe fri for det «skrækkelige Togt! Onkel var her lige og sagde, «at Du er udcommanderet» — — —

SINAÏDA

(gaaer hen til Pianoet, lukker det op og griber nogle Accorder).

KRASNOW

(afbryder Læsningen og ser paa hende).

Sina — — Sinaïda Sergjèjewna. Hvorfor — hvorfor spiller De den Melodi?

SINAÏDA

(smækker Laaget til Claveret i).

Den faldt mig pludselig ind igjen. Jeg troede, at jeg havde glemt den. Videre. (Sætter sig.)

KRASNOW

(fortsætter).

«Onkel var her lige og sagde, at Du var
«udcommanderet med Eskadren. Er det muligt,
«er det tænkeligt, at Du tager fra mig. Er der
«da ingen Udvej til at blive fri eller faa en an-
«den Tjeneste. Nænnest Du ogsaa at rejse bort.
«Hvad skal der saa blive af din Sina?»

SINAÏDA.

(i Bevægelse).

Det er godt skrevet.

KRASNOW.

Ja, det er Damestil. Skal det i Ilden?

SINAÏDA.

Skade! Naa, lad det i Guds Navn gaa samme Vej som de andre.

KRASNOW.

Paa det Brev husker jeg, at jeg svarede:
«Min egen Sinotschka. Alt hvad Du vil» — —

SINAÏDA.

Nej! Undskyld! De dattede mig ikke i

Deres Breve. Den Ære kunde jeg som ung Pige vise Dem, naar jeg skrev, men De som Cavaller vilde aldrig bryde god Skik og sige Du til mig, før vi var gifte.

KRASNOW.

Da gjorde jeg det rigtignok alligevel.

SINAÏDA.

Nej, De gjorde ikke.

KRASNOW.

Jo, det forsikkrer jeg Dem for. Saa har De glemt det.

SINAÏDA.

Glemt det! Er De ved Deres fulde Fem? (Gaaer hen til Etageren og tager en Pakke Breve ud af et Syskrin af Sølv.) Jeg skal bevise Dem det, jeg skal strax bevise Dem, at De har Uret. (Leder mellem Brevene og finder et.) «Min egen Sinotschka! Alt «hvad De vil! Hvert Ønske af Dem er Lov. «Befal! Saa tager jeg paa Øjeblikket min Afsked «og kyler al Tjeneste Pokker i Vold.» —

KRASNOW

(venligt).

Nej! Har De virkelig gjemt mine Breve?

SINAÏDA

(en Smule forvirret).

Nu ser De selv, at jeg havde Ret.

KRASNOW.

Det ser jeg og gjør Afbigt.

SINAÏDA

(lægger Brevet tilbage i Æsken og vil lukke den ilaas).

KRASNOW.

Aa! Om Forladelse! Maa mine Breve ikke ogsaa blive brændte!

SINAÏDA

(betænker sig et Øjeblik).

Jo, de maa. Jeg skal saamænd ikke engang læse dem igjennem.

KRASNOW.

Takker skyldigst.

SINAÏDA

(kaster hele Pakken paa engang i Ilden).

Se blot, hvor de brænde, ganske anderledes lystigt end mine. Der maa have været mere Fyr og Flamme i hvad De skrev. Saa! Nu er der kun Asken af dem tilbage.

KRASNOW.

Det var ogsaa Umagen værd at gjemme saa længe paa dem blot for at kaste dem i Ilden.

SINAÏDA.

Sandt at sige havde jeg rent glemt, at de laa der i Syskrinet.

KRASNOW.

Det er meget elskværdigt af Dem.

SINAÏDA.

Synes De! (smækker nervøst Syskrinet i og skubber det fra sig hen ad Bordet.)

KRASNOW.

Skal jeg læse videre?

SINAÏDA.

Genér Dem ikke!

KRASNOW.

Der er et Par Stykker, jeg kan spare Dem for. (Kaster to eller tre Breve i Kaminen.) Men her er et Brev, jeg fik fra Dem, efter at jeg var rejst med Eskadren. «Min eneste Ven! Med hver Dag «bliver der tommere og tommere omkring mig «og jeg selv mere og mere bedrøvet. Hvorfor «mødte vi nogensinde hinanden, naar vi strax «skulde skilles. Jeg har ingen Ord for at skildre «min Sindstilstand. Og det allermest fortvivlede «er, at Ingen kan beregne, hvornaar jeg engang «skal se Dig igjen.» —

SINAÏDA

(har atter rejst sig op og gaaer frem og tilbage gennem Værelset).

KRASNOW

(fortsætter).

«Du var nærværd at le af, at jeg hulkede, da

«Du gik ombord. Men for mig er det, som om
 «jeg for hver Dag, der gaaer, tabte Dig mere og
 «mere af Syne. Bliv ikke vred over mit triste
 «Brev; Du gav mig selv Lov til at skrive alt,
 «hvad der falder mig ind. Den tunge Forudfølelse
 «bliver lettere, naar jeg nævner den for Dig. Du
 «kan sagtens; Du er stærk; Du har saa meget.
 «Men jeg har kun Dig og aldrig i Livet skal jeg
 «tilhøre nogen Anden» — — (Kaster Brevet i Ilden
 og ser paa hende).

SINAÏDA

(tier).

KRASNOW.

Et halvt Aar efter giftede De Dem med
 Wasiljew.

SINAÏDA

(standser lige foran ham og tilkaster ham et udfordrende Blik).

Ja, jeg giftede mig. Var det min Skyld!

KRASNOW

(gjentager).

«Aldrig i Livet skal jeg tilhøre nogen Anden.»

SINAÏDA

(heftigt).

Herre Du forbarmende Gud, hvad skulde jeg
 gribe til! Vær Menneske og sæt Dem i mit Sted!
 Der var slet ingen Udvej. Moder laa for Døden;
 hun tænkte med Skræk paa, hvad der skulde
 blive af mig, naar jeg var ene tilbage uden anden

Slægtning og Værge end den taabelige Onkel. Saa bad og bønfuldt hun mig om at tage Wasiljew. Jeg stred og græd og saâ kun, at hun med hver Dag blev svagere og svagere, men De var Gud veed hvor mange tusind Mile borte og lod aldrig høre fra Dem med et eneste Ord. Hvem skulde jeg Stakkel støtte mig til, hvad skulde jeg stille op? Hun havde overtalt mig til ikke at ødelægge Deres Carriere for min Skyld, men lade Dem rejse; hun bad og bønfuldt mig nu om før sin Død at lade hende se mig vel gift. Spørg De hellere mig om, hvad jeg gik igjennem. (Sætter sig ned ved Bordet og brister i Graad.)

KRASNOW.

Det kan være sandt nok altsammen. Men bagefter forsonede De Dem alligevel med det Liv.

SINAÏDA.

Jeg! Forsonede mig! Hvem har sagt Dem det? Troer De, det var et Liv! Det var en Feber, en Vildelse.

KRASNOW.

Men nu er Vildelsen overstaaet. Sina, Sinotschka, lad være med at græde; det er en Svaghed hos mig, at jeg ikke kan taale at se Taarer. Vær nu god og bliv rolig igjen! Jeg gjør Dem ingen Bebrejdelser, det kunde aldrig komme mig i Tanker. Men jeg er heller hverken af Træ eller Sten. Der, hvor jeg var, bruger et Brev et halvt

Aar for at komme hen. Hvad troer De, jeg tænkte, da jeg fik at vide, hvordan det var gaaet. Men jeg blev ved at holde lige trofast af Dem for det. Og nu er De fri, Sina, og endnu ere vi begge unge. Et helt Liv ligger aabent for os. —

V.

De Forrige. Tjeneren.

TJENEREN.

Baron von Bock.

KRASNOW

(afbrydende sig selv).

Aa, det er sandt!

SINAÏDA

(til Tjeneren).

Sig, at jeg er syg og ikke kan tage imod ham.

KRASNOW

(forundret).

Er De syg!

SINAÏDA.

Ja — nej — jeg er blot lidt urolig. Jeg kan ikke se Fremmede.

KRASNOW.

Skal jeg gaa?

SINAÏDA

(tager sig til Hovedet. Efter et Ophold viser hun med Haanden paa en Stol og siger sagte):

Bliv lidt.

(Hun gaaer hen til Claveret, lukker det op og sætter sig til at spille den Melodi, Begyndelsesaccorderne af hvilken hun i forrige Scene havde grebet. Han staaer en Tid lang og ser paa hende, derpaa nærmer han sig langsomt og stiller sig bagved hendes Stol. Pludseligt griber han hende med begge Hænder om Tindingerne, bøjer hendes Hoved tilbage og kysser hende. Hun slipper Tangenterne.)

